

LIBRISWe know
books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MCFADDEN, FREIDA

Accidentul / Freida McFadden ; trad. din lb. engleză de
Mihaela Apetrei. - București : Bookzone, 2025

ISBN 978-630-305-564-0

I. Apetrei, Mihaela (trad.)

821.111

Redactor: **Alexandra Fusoi**
Grafician copertă: **Teodora Savu**
Tehnoredactor: **Anca Marisac**

THE CRASH

Copyright © 2025 by Freida McFadden

Cover design by theBookDesigners

Cover image © Anna Mutwil/Arcangel

All rights reserved.

© Bookzone 2025, pentru prezenta ediție
Toate drepturile rezervate pentru limba română.
Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată
sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Bookzone

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București

Comenzi și informații:

Telefon: 031-433.50.68

E-mail: office@bookzone.ro

www.bookzone.ro

FREIDA MCFADDEN

ACCIDENTUL

*Traducere din limba engleză
de Mihaela Apetrei*

Bookzone
BUCUREȘTI, 2025

firească. Dacă eu nu plâng, atunci cine să plângă? Mai trece o clipă; mă forțez să mă îndrept de spate și să-mi recapăt cumpătul. La urma urmelor, am avut motive întemeiate.

Era singura cale.

PARTEA I

CU O SĂPTĂMÂNĂ ÎNAINTE DE ACCIDENT

CAPITOLUL 1

TEGAN

Nu știu dacă sunt în stare să ajung până la ușă.

De la micul meu Ford Fusion până la intrarea în complexul de apartamente unde locuiesc nu sunt decât vreo cincisprezece metri. Nu e mare lucru. În împrejurări mai favorabile, i-aș parcurge în fugă în doar câteva secunde.

Dar nu și în seara asta.

Locuiesc într-un studio de la etajul al doilea al unui mic complex rezidențial din Lewiston, Maine. Cartierul este îngrozitor, însă în acest moment nu-mi pot permite ceva mai bun. Tura de la băcănie mi se termină după lăsarea întunericului, ceea ce înseamnă că acum e beznă. În mod obișnuit, există un felinar stradal care luminează aleea dintre parcare și complex, dar becul a explodat la o lună după ce m-am mutat aici și de atunci nu s-a deranjat nimeni să-l înlocuiască. După ce sting farurile, nu mai văd nici la jumătate de metru în față.

Am oprit motorul imediat după ce am parcat, fiindcă nu vreau să risipesc nicio picătură de benzină. E destul de frig ca să văd chiar și în mașină aburii propriei respirații. În Maine, temperaturile din decembrie rămân constant sub limita înghețului. Mă uit prin parbriz și abia dacă zăresc intrarea în clădire. Nu există felinar, însă e

o lumină chiar deasupra ușii, care o să mă ajute să văd gaura cheii și să descui.

Dar este suficient de lumină și ca să-l văd pe bărbatul ascuns în umbră chiar la intrare.

Așteptând.

Tremur și mă foiesc pe scaunul șoferului, ceea ce nu-i deloc simplu în ultima vreme. O durere ascuțită, ca un arc electric, îmi străbate piciorul drept; mi se întâmplă tot mai des. Doctorul mi-a zis că e ceva care se cheamă *sciatică*, provocată de un nerv inflammat din coloana vertebrală. Credeam că în viața mea lucrurile nu pot merge mai rău decât mergeau deja, dar apoi, colac peste pupăză, mi s-a inflammat și un nerv din coloană.

Mijesc ochii în întuneric spre bărbatul de la intrare, întrebându-mă ce treabă o avea în zonă. E prea întuneric să-i disting trăsăturile, dar văd că e relativ înalt și zvelt. Poartă un trenchi lung, negru, lucru care nu mă face deloc să mă simt mai bine. Expresia de pe chipul lui pare amenințătoare, însă, la drept vorbind, oricine pare amenințător când stă ascuns în umbră.

Poate că are intenții nevinovate. Poate că-și vizitează un prieten care locuiește aici. Poate că e polițist sub acoperire. (Deși nu prea cred). Poate că este... În fine, nu-mi dau seama ce altceva ar putea face cineva pe aici, la nouă și jumătate seara. Vreau să spun că omul nu stă neapărat acolo ca să mă jefuiască pe mine.

În orice caz, nu pot rămâne în mașină toată noaptea.

Bag mâna în geantă și scot sprayul cu piper pe care-l am mereu la mine; îl bag în buzunarul paltonului. Dacă tipul ăsta râvnește la puștinul pe care-l am în portofel, o să mă asigur că-i dau de furcă. Îmi pun cheile de la casă în celălalt buzunar, ca să le am la îndemână, apoi iau sacoșa cu alimente de pe scaunul pasagerului și o ridic în brațe. Domnul Zakir îmi oferă de fiecare dată o reducere semnificativă pentru alimentele aproape de data expirării

și refuz să le abandonez aici doar pentru că e un ciudat la intrarea în bloc.

Ies din mașină și simt iar durerea fulgerătoare din piciorul drept. Paltonul îmi atârână desfăcut, dar nu prea am ce face în privința asta, fiindcă de câteva luni nu-l mai pot închide. Nu că fermoarul ar avea vreo problemă, deși, cinstit vorbind, un fermoar rupt s-ar potrivi mănușă cu viața mea în această perioadă. Nu, motivul pentru care nu mi se mai închide paltonul este că nu mă mai încap peste burta umflată până peste poate.

Sunt gravidă în aproape opt luni.

Imediat ce ies din mașină, picioarele mele umflate țipă de durere. Pe parcursul turei duble de la supermarket, au ajuns aproape de două ori mai mari decât e normal și abia dacă-mi mai încap în pantofii sport. Mă îndrept de spate cât pot de mult și aerul rece mă izbește în față. Pe măsură ce avansează sarcina, obosesc tot mai tare și mă simt epuizată în special către finalul zilei, însă vântul acesta rece ca gheața mă trezește instantaneu.

Trântesc ușa mașinii după mine și bărbatul care se sprijină de peretele blocului tresare, ridicând privirea. Tot nu văd decât o siluetă, dar acum se uită direct la mine. Îmi tremură brațul cu care țin sacoșa; bag cealaltă mână în buzunar, după sprayul cu piper.

Nu cumva să încerci să-mi iei pâinea expirată, nemernicule!

Trag adânc în piept o gură de aer rece și mă îndrept hotărât spre intrarea în bloc. Evit să mă uit spre el, așa cum am învățat să fac de-a lungul anilor cu zeci de alți ciudați, dar simt că mă urmărește cu privirea. Înceștez degetele pe sprayul cu piper și sunt cât pe ce să-l scot la vedere, când o voce cunoscută mă smulge din gândurile mele bântuite de groază:

— Tegan?

Întorc privirea în direcția vocii. Lumina de deasupra ușii de la intrare este acum îndeajuns de puternică încât să disting trăsăturile bărbatului și toată încordarea dispăre brusc.

— Jackson! strig eu surprinsă. Of, Doamne, m-ai speriat de mi-a stat inima!

Bărbatul din fața mea, despre care știu acum că este Jackson Bruckner, poartă un trenchi negru peste obișnuita lui cămașă albă, șifonată, peste cravata gri și pantalonii gri de costum. Nu e din zonă și presupun că a condus cel puțin două ore ca să ajungă aici, dar, de fiecare dată când apare la mine în prag, îi lucesc ochii.

Fără să fie nevoie să-l rog, îmi ia din brațe sacoșa și simt cum durerea din picioare mi se mai domolește.

— Îmi pare foarte rău, spune el. Voiam să vin la supermarket, dar GPS-ul mi-a zis că e închis și atunci am venit direct aici. Mi-am imaginat că trebuie să ajungi acasă din clipă în clipă, așa că te-am așteptat.

— Puteai să dai un mesaj, bombăn eu, ușor stânjenită de cât de tare m-am speriat de bărbatul ăsta cu ochelari cu lentile groase și cu urechi mari și clăpăuge.

Acum, că a ieșit din umbră, pare cea mai puțin amenințătoare ființă pe care-am întâlnit-o vreodată în viața mea. E simpatic, dar în felul în care e simpatic un tocilar neîndemânic.

Și, apropo, nu e tatăl copilului meu nenăscut. Și nu e nici iubitul meu.

— Păi, ți-am dat mesaj, spune el.

Bag mâna în geantă după telefon și, într-adevăr, văd pe ecran o grămadă de mesaje de la Jackson, de care habar n-am avut. Bineînțeles că m-a anunțat. Jackson este o persoană responsabilă. Lucrează ca avocat și a absolvit summa cum laude o facultate de top din State. Nu că mi-ar fi spus el, dar am căutat pe Google.

— Se pare că așa e, admit eu.

Se uită la ceas.

— Și am comandat și niște mâncare chinezească – ar trebui să ajungă în câteva minute.

Când pomenește de mâncare, aud cum îmi ghiorțâie stomacul. Ar trebui să mănânc cât pentru doi, dar abia dacă reușesc să mă hrănesc pe mine.

— Pui *lo mein*? întreb plină de speranță.

— Desigur.

Zâmbește larg.

— Hai să-ți duc eu sacoșa și mă întorc după aia să iau comanda.

Aș vrea să refuz, dar mi-e tot mai greu să car cumpărăturile pe scări de când mi-a crescut burta. Așa că, dacă vrea să mă ajute, nu pot decât să-i fiu recunoscătoare.

— Mulțumesc, îi spun.

Privirile ni se întâlnesc sub becul chior de la intrarea în bloc.

— Nicio problemă.

Jackson așteaptă răbdător până mă moșmondesc să bag cheia în broască. Mereu se blochează când e frig afară și aici frigul durează cam zece luni pe an. Când, într-un final, reușesc să descui, îmi ține ușa ca un adevărat gentleman. Chiar îmi place Jackson. Îmi place când trece pe la mine și-mi face cinste cu cina, ceea ce în ultima vreme se întâmplă tot mai des.

Dar, de fapt, nu e o vizită de curtoazie. Avem treburi importante de discutat.

În curând voi fi mai bogată decât în cele mai nebu-nești visuri ale mele.

Și asta datorită copilașului pe care-l port în pântec.

CAPITOLUL 2

Intrăm în bloc și trec în viteză pe lângă cutiile poștale. Nu mă încântă deloc să văd vraful de facturi care mă așteaptă și oricum n-am bani să le plătesc. Urcăm cele două rânduri de scări care duc la apartamentul meu. Becurile de pe palier sunt foarte slabe și vopseaua de pe ziduri s-a scorojit, dar niciunul dintre locatari n-are de gând să se plângă. Tălpile îmi zvâcnesc dureros la fiecare pas, însă în curând voi fi în casă.

Mă opresc un pic pe palierul de la etajul doi să-mi trag sufletul. În ultima vreme, simt tot mai des că rămân fără aer. Presupun că e din cauza fătului, căci pe măsură ce crește nu mai lasă loc plămânilor să se umfle atât cât mi-aș dori. Sau ar putea fi ceva îngrozitor. L-am întrebat pe doctorul Google și nu mi-a plăcut nimic din ce a avut de zis. Aș putea avea cheaguri de sânge în plămâni. Sau insuficiență cardiacă. Sau ar putea fi *tuberculoză*.

Însă asigurarea mea de sănătate e jalnică, așa că nu pot decât să-mi țin pumnii să nu fie ceva grav.

Fruntea lui Jackson se încrețește în semn de îngrijorare pentru mine.

— Ești bine?

— 's bine, răspund și înghit o gură de aer, apoi fac semn din cap către scări: Hai să mergem!

Imediat ce ajungem în capătul ultimului rând de scări, lui Jackson începe să-i bâzâie telefonul în buzunar. Îl scoate și se uită la ecran.

— A venit mâncarea.

Întind mâinile după sacoșa cu provizii.

— Du-te jos și ia-o. Mă descurc singură mai departe.

Se uită la mine neîncrezător.

— Ești sigură?

Îl fulger cu privirea.

— Cum crezi că mă descurc în celelalte zile, când nu ești pe-aici?

O umbră de vinovăție îi străbate chipul, deși nu știu de ce. Nu e treaba lui să mă cocoloșească cât sunt însărcinată. E drăguț din partea lui că mi-a cărat sacoșa, dar eu și copilul meu nu suntem problema lui. Și cât de curând – după ce vor fi semnate actele – e foarte probabil să nu-l mai văd deloc.

Jackson îmi dă punga înapoi, iar eu încerc să o țin cu brațul stâng în timp ce mă îndrept pe culoar spre apartamentul meu, scotocind în buzunar după chei. Când sunt aproape să descui, aud în spate o voce ascuțită și aspră:

— *Alt* bărbat, Tegan?

Răsucesc iute capul și întâlnesc ochii apoși și injecțaiți ai doamnei Walden, vecina mea în vârstă. Am descoperit că o cheamă Evangeline când am dat de un pachet lăsat la parter, însă în ziua în care ne-am cunoscut s-a prezentat drept „doamna Walden” și, chiar dacă locuim deja de doi ani ușă-n ușă, a lăsat destul de limpede să se înțeleagă că trebuie să-i spun în continuare „doamna Walden”.

— Serios acum, continuă ea, transformi locul ăsta în bordel.

Habar n-am la ce se referă. Tot timpul cât am locuit aici, vecine de palier, Jackson a fost singurul bărbat care a venit pe la mine, în afară de fratele meu. Și nici măcar nu mă culc cu el. Însă n-are niciun rost să mă cert. Pentru ea ar fi totuna dacă m-aș plimba pe-aici, prin bloc, cu o literă stacojie prinsă în piept.

Privirea doamnei Walden se oprește pe burta mea, care se bombează pe sub bluza cu un imprimeu verde și negru și talie înaltă, cumpărată de la second-hand. Are volănașe în jurul gulerului și este de un asemenea prost gust, încât îmi vine să plâng, dar când am cumpărat-o nu-mi permiteam să arunc banii pe haine pe care urma să le port doar patru-cinci luni. Oricum, doamna Walden nu mă judecă pentru bluza ieftină și urâtă, ci pentru faptul că am douăzeci și trei de ani, sunt însărcinată și necăsătorită.

Însă, la drept vorbind, nu e deloc treaba ei, ce mama naibii!

— Voiam să te întreb, Tegan, spune cu vocea ei răgușită. O să te muți de-aici după ce se naște copilul?

Îmi pun o mână pe abdomen și sunt răsplătită cu o lovitură puternică din piciorușe. Ce pot spune despre copila asta e că are foarte multă energie. Mai multă decât am eu acum.

— Poate. Nu m-am hotărât încă.

— Să știi că ar fi destul de deranjant să avem un copil mic în clădire.

Ridică bărbia.

— Că ăștia urlă toată noaptea! Ce coșmar!

Apuc iar cheia băgată în broască și o răsucesc până când aud clicul acela salvator.

— Am auzit că bebelușii plâng o grămadă. Și asta pentru că nu știi încă să vorbească.

— N-o să mai doarmă nimeni! continuă femeia. E foarte egoist din partea ta să aduci un nou-născut într-o comunitate formată în mare parte din adulți.

— Ei bine, n-am plănuț să se întâmple așa.

Doamna Walden își țuguie buzele.

— Nu, îmi imaginez că n-ai plănuț.

Îmi vine să mă răstesc de-a binelea la doamna Evangeline Walden și să-i spun că înțelege totul aiurea. Face o mulțime de presupuneri, toate absolut eronate. Nu sunt genul de fată care are o aventură de-o noapte și rămâne însărcinată fără să știe măcar cine e tatăl, cu toate că acum, când mi s-a întâmplat, mă simt vinovată pentru toate celelalte femei pe care le-am judecat exact din același motiv. Aveam planuri mari cu viața mea și absolut niciunul dintre ele nu prevedea să rămân însărcinată la douăzeci și doi de ani.

Însă adevărul este că exact asta mi s-a întâmplat. Și chiar a fost o aventură de-o noapte. Și până de curând nici n-am știut cine e tatăl.

Așa că nu prea am ce replică să-i dau, fiindcă ar însemna să mint.

Mă mulțumesc să deschid ușa și să-i zâmbesc.

— Noapte bună, doamnă Walden!

— O să vorbesc cu administratorul despre...

Îi trântesc ușa în nas, fix în mijlocul propoziției. Dacă vrea să se plângă administratorului că bebelușul meu va sta ilegal în apartament, atunci n-are decât. N-o să mă dau bine pe lângă ea. S-a terminat cu asta.

Îndată ce-mi primesc banii, o tai de-aici.

Aprind lumina în micul meu studio, iar asta nu face decât să-mi arate cât de jalnic este. Vopseaua albă de pe pereți nu s-a jupuit încă, dar are un aspect mohorât, lipsit de strălucire, ca aproape orice lucru din casa asta. E ca